

דף מד.

עין משפט א.ב.

אח"ע סימן קפו פעיף ג

ג. ד. אין עושין מאמר אלא מדעתה, ואם היא קטנה בעינן דעת אביה, אם נתאלמנה מן האירוסין.

דף מד:

עין משפט א.

אח"ע סימן קלט פעיף יז

ז. יט. אם היה ישן ולא כפות ומשמרתו הרי זה גט פסול^י.

עין משפט ב.

אח"ע סימן קמא פעיף ב

עיין לעיל דף מד. עין משפט ד

עין משפט ג.ד.

אח"ע סימן קמא פעיף ג

ג. ד. קטנה אע"פ שנישאת אינה יכולה למנות שליח לקבלה, אבל מקבלת גיטה אם הגיעה לעונת הפעוטות לדעת רש"י, או משעה שמבחינה בין אגוז ונוטלו לצרור להסוברים שגם לפני עונת הפעוטות.

עין משפט ה.ו.

אח"ע סימן לז פעיף יא

יא. י. קטנה או נערה שקידשה עצמה או שנישאה בלא דעת אביה, אינו כלום, ואפי' מיאון אינה צריכה. ואפי' שדכה אביה תחילה^ב, וגם נתרצה האב אח"כ בפירוש לא מהני^ל, וי"א דאם נתרצה אח"כ אפי' רק

י. יתכן זה לכו"ע אף לדעת השו"ע דלא כפות גרע טפי, ואולי זו דעת הרא"ש והרמב"ן דבעינן תרתי גם ישן וגם כפות כ"כ הט"ז, ומדאורייתא הרי זה גט גמור ועיין ה"ה. ובודאי שפוסלה לכהונה ט"ז.

כ. די"ל שנתרצה עד שהוא יקבל כסף קידושין, ודלא כב"ח שהגיה ע"ש כ"כ הח"מ.

ל. זו דעת הרמב"ם לקצת מפרשים שאם נתרצה והרי"ף בשעת קידושין מקודשת, אבל הר"ן מסתפק בדעת הרי"ף שאפילו נתרצה בשעת קידושין אינה מקודשת, כ"כ הח"מ.

שתק, ואפי' שכבר נתאכלו המעות^מ, הו' קידושין משעת שמיעתו, ואפי' לא שדכה מקודם^נ.

עין משפט ז.

אה"ע סימן קעג פעיף ז

ז. היה אחיו נשוי אשה שהיא ערוה ליבם, ולו עוד אשה אחרת, ואחר כך מתה הערוה בחיי בעלה, או גירשה, או שהיתה קטנה ומיאנה בו, ואחר כך מת, מותרת צרתה להתייבם. אבל אם לא מיאנה בו בחייו, ומיאנה בו אחר מותו, צרתה חולצת ולא מתייבמת.

אה"ע סימן לה פעיף ג

ג. א"צ עדים במינוי^ס השליחות לקדש האשה, כשם שאי"צ עדים במינוי הולכה בגט. אלא אם השליח והמשלח מודים בדבר בפני עדים, הרי זו מקודשת. אבל לשליחות קבלת הקידושין מצד האשה צריך עדים, דומיא דשליח קבלה בגט שצריך עדים. וי"א דגם בשליחות האיש צריך עדים^ע. והרא"ש מספקא ליה דאפשר שגם בשליחות האשה לא צריך עדים, שדבר זה בא לאסור אותה, וע"כ אם נעשה השליחות מצד האשה בלי עדים, ראוי לחוש להחמיר.

ד. לא היו עדי הקידושין בפנינו, והאשה והשליח מודים שנתקדשה כראוי בפני עדים והלכו למדה"י, ובא אחר וקידשה צריכה גט

מ. והמרדכי חולק אם נתאכלו. ומש"כ בפנים דאפי' נתאכלו זו דעת הרמ"ה, וטעמא דמלתא עיין בח"מ ס"ק י"ט דבההוא הנאה שנעשה רצונו מתקדשת.

נ. אבל אם מיחתה לפני שאביה נתרצה לא הו' קידושין.

ס. רמב"ם פ' ג' הלכה ט"ו מהלכות גירושין. ודעת הרמב"ם ששליח הולכה לקידושין או לגט לא הו' דבר שבערוה בעצם המינוי, לא כן בשליח קבלה שעל ידי שיקבל יהיה ידו כידה וזה תכלית שליחותו לכן הו' דבר שבערוה בעת המינוי, אבל להולכה צריך רק בירור. והראב"ד החולק על הרמב"ם סובר דבשליח הולכה בגט הטעם דלא צריך עדים כי נפיק גט מתחת ידו, ולפ"ז מודה הראב"ד דהיכא שעשה שליח לקדש לו אשה ונתן לו שטר בידו שכתוב בו הרי את מקודשת לפלוני בשטר זה, לא צריך עדים בשליחות זו.

ע. הראב"ד והר"ן, דלמדו דבר דבר ממון.

משני^פ. ואם המשלח כופר שעשאו שליח, י"א דהוי ספק קידושין^ז, וי"א דאינה מקודשת כלל^ק.

פ. ריב"ש. ועיין בח"מ וב"ש דט"ס נפלה ברמ"א.

צ. מרדכי בפ' האיש מקדש, וכתב הח"מ דזה פשוט דאין כח ביד השליח לאסור קרובי האשה על המשלח מאחר שהוא כופר בשליחות ועד אחד בהכחשה לאו כלום, רק לגבי האשה שאינה יכולה להכחישו הוי ספק מקודשת, וצריכה גט מספק ואסורה בקרוביו. והעיר עליו הב"ש דלכאורה נראה דמ"מ אסור בקרוביה דהא מ"מ צריכה גט ממנו כיון דהיא ספק מקודשת, ואפשר דכאן כופין אותו כיון שהשליח קידש אותה ואומר שעשאו המשלח לשליח, ולא דמי לעד אחד בעלמא האומר שקידש דלא מהני עדותו בהכחשה דשם א"צ גט, ובח"מ כתב דמותר הוא בקרובותיה כיון דמכחיש העד, ואפשר דאיירי כשלא נתן לה גט והיינו שמתה ע"ש בב"ש ס"ק י'.

ק. ראבי"ה ור"י מינץ והרמ"א כתב דכן נראה עיקר.